

Sygn. akt IX Ka 1736/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Sędziowie: SSO Ewa Opozda-Kałka (spr.)

SSO Anna Szeliga

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2015 roku

sprawy **A. L.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach

z dnia 27 października 2014 roku sygn. akt II K 237/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy prawnej skazania za występki przypisany oskarżonemu w pkt II eliminuje przepis art. 12 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 listopada 2014 roku do dnia 12 lutego 2015 roku;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. K. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu świadczoną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 1736/14

UZASADNIENIE

A. L. został oskarżony o to, że:

I w czasie od maja 2013 roku do dnia 4 stycznia (...) roku dat bliżej nie ustalonych w S. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu

z góry powziętego zamiaru, nie mniej niż 10 krotnie używając przemocy lub grożąc jej użyciem dokonywał kradzieży pieniędzy na szkodę K. L. na łączną kwotę nie mniejszą niż 500 zł. 3rzy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne dokonane z użyciem przemocy i groźby, tj. z art. 207 § 1 kk, za które odbywał kary pozbawienia wolności

w następujących czasookresach: w sprawie VI K 277/09 Sądu Rejonowego w Starachowicach w czasie od 13.12.2010 roku do 13.12.2011 roku i w sprawie II K 351/10 Sądu Rejonowego w Starachowicach w okresach: od 09.07.2010 roku do 26.08.2010 roku i od 10.09.2010 roku do 13.12.2010 roku i od 13.12.2011 roku do 23.01.2012 roku tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

II w czasie od maja 2013 roku daty bliżej nie ustalonej do dnia 4 stycznia 2014 roku w S. woj. (...) znęcał się fizycznie i psychicznie nad wspólnie z nim zamieszkującą matką K. L. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczynał awantury w trakcie których bił wymienioną po twarzy, uderzał jej głową o ścianę, szarpał, groził pobiciem i pozbawieniem życia oraz ubliżał jej używając wobec niej słów powszechnie uważanych za obelżywe, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. z art. 207 § 1 kk, za które odbywał kary pozbawienia wolności w następujących czasookresach: w sprawie VI K 277/09 Sądu Rejonowego w Starachowicach w czasie od 13.12.2010 roku do 13.12.2011 roku i w sprawie II K 351/10 Sądu Rejonowego w Starachowicach w okresach: od 09.07.2010 roku do 26.08.2010 roku i od 10.09.2010 roku do 13.12.2010 roku i od 13.12.2011 roku do 23.01.2012 roku, tj. o przestępstwo z art. 207 § kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

III w czasie od maja 2013 roku do dnia 4 stycznia 2014 roku dat bliżej nie ustalonych w S. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nie mniej niż 10 - krotnie wpływał na czynności świadka, tj. K. L. w ten sposób, że używając wobec niej przemocy lub grożąc pozbawieniem życia powodował, iż wymieniona z obawy przed spełnieniem tych gróźb nie powiadamiała policji o dokonywanych na jej szkodę przestępstwach, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. z art. 207 § 1 kk, za które odbywał kary pozbawienia wolności w następujących czasookresach: w sprawie VI K 277/09 Sądu Rejonowego w Starachowicach od w czasie od 13.12.2010 roku do 13.12.2011 roku i w sprawie II K 351/10 Sądu Rejonowego w Starachowicach w okresach: od 09.07.2010 roku do 26.08.2010 roku i od 10.09.2010 roku do 13.12.2010 roku i od 13.12.2011 roku do 23.01.2012 roku do 23.01.2012 roku

tj. o przestępstwo z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

IV w dniu 21 grudnia 2013r w S. woj. (...) groził M. M. pozbawieniem jej życia, a groźby te wzbudziły w wymienionej uzasadnioną obawę jej spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyśle przestępstwo podobne, tj. z art. 207 § 1 kk, za które odbywał kary pozbawienia wolności w następujących czasookresach: w sprawie VI K 277/09 Sądu Rejonowego w S. od w czasie od 13.12.2010 roku do 13.12.2011 roku i w sprawie II K 351/10 Sądu Rejonowego w Starachowicach w okresach: od 09.07.2010 roku do 26.08.2010 roku i od 10.09.2010 roku do 13.12.2010 roku i od 13.12.2011 roku do 23.01.2012 roku;

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk w z w. z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Starachowicach wyrokiem z dnia 27 października 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt IIK 237/14 orzekł, co następuje:

I A. L. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie I aktu oskarżenia, to jest występkę z art. 280 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk i w związku z art. 12 kk i na podstawie art. 280 § 1 kk wymierzył mu karę 3 (trzy) lata pozbawienia wolności;

II A. L. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie II aktu oskarżenia stanowiącego występek z art. 207 § 1 kk

w związku z art. 64 § 1 kk i w związku z art. 12 kk i na podstawie art. 207 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III A. L. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 245 kk w związku z art. 64 § 1 kk i na podstawie art. 245 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV A. L. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 190 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk i na podstawie art. 190 § 1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

V na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk kary pozbawienia wolności orzeczone wobec A. L. w punktach I, II, III i IV połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej A. L. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 04 stycznia 2014 roku do dnia 20 marca 2014 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VII zasądziła od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. kwotę (...),88 (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem 88/100) złotych tytułem kosztów obrony udzielonej z urzędu;

VIII zwolnił A. L. od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony oraz jego obrońca.

Oskarżony A. L. zaskarżył powyższy wyrok w całości i choć nie sprecyzował stawianych zaskarżonemu orzeczeniu zarzutów, to jednakże z treści złożonego środka odwoławczego wynika, że zarzuca on:

I obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 kpk poprzez niezachowanie zasady obiektywizmu, rozstrzygnięcie wątpliwości na jego niekorzyść oraz dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

II błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym ustaleniu i przyjęciu, że popełnił on przypisany mu czyn, podczas gdy prawidłowa analiza materiału zebranego w sprawie nie pozwala na poczynienie takich ustaleń.

W konkluzji oskarżony A. L. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od przypisanych mu przestępstw.

Obrońca oskarżonego A. L. zarzucił:

1) mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, obrazę przepisów postępowania, tj.: art. 4 k.p.k., art. 5 § 2, art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k., polegającą na dokonaniu przez Sąd Rejonowy dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, bez rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności przemawiających na korzyść oskarżonego, tj. bezzasadną odmowę uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków J. G. i J. J. przy bezkrytycznym uznaniu za w pełni wiarygodne zeznań pokrzywdzonej K. L. oraz świadka R. A., a w konsekwencji:

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na uznaniu, że oskarżony dopuścił się szeregu przestępstw na szkodę swojej matki jak również, że oskarżony groził M. M. popełnieniem przestępstwa na

jej szkodę, podczas gdy prawidłowa analiza całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie pozwala na takie stwierdzenie.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odmienne orzeczenie co do istoty i uniewinnienie A. L. od zarzucanych mu aktów oskarżenia czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Złożone apelacje choć obie oczywiście bezzasadne, to jednakże okazały się one skuteczne i w rezultacie doprowadziły do zmiany zaskarżonego orzeczenia w sposób określony w wyroku Sądu Okręgowego.

Z uwagi na to, że przedmiotowe środki odwoławcze zawierają w istocie tożsame zarzuty, będą one rozpoznawane łącznie.

I tak chybiony jest zarzut obrazy art. 7 kpk. Nie ma racji skarżący podnosząc, że Sąd I instancji w sposób niewłaściwy ocenił zeznania pokrzywdzonej K. L., trafnie uznając je za w pełni wiarygodne. Słusznie Sąd ten podniósł, że z uwagi na to, że relacja tego świadka nie mogła zostać przeprowadzona bezpośrednio przed Sądem należało odnieść się do niej z dużą ostrożnością, co też Sąd ten uczynił. Właściwie również zaznacza tenże Sąd, wbrew twierdzeniu skarżącego, że sam fakt nadużywania alkoholu przez pokrzywdzoną nie może automatycznie wykluczyć prawdziwości jej relacji. Podkreślić bowiem należy, że skoro K. L. w sposób dość precyzyjny relacjonowała na temat negatywnych zachowań oskarżonego A. L., wskazując przy tym na konkretne wulgarne słowa używane pod jej adresem oraz wypowiadane groźby, zaś przewaga fizyczna oskarżonego nad nią była oczywista, to nie sposób zasadnie twierdzić, że jej zeznania nie polegają na prawdziwe. Słusznie podnosi w tym miejscu Sąd Rejonowy, że sprawcy przestępstw wybierają na swoje ofiary osoby, nad którymi mają przewagę fizyczną, gdyż w ten sposób korzystają z ich bezbronności lub też właśnie ze stanu zaburzenia wywołanego wypitym alkoholem. Nadto podnieść należy, że nawet negatywne zachowanie pokrzywdzonej, która nadużywa alkoholu, a nawet będąc pod jego wpływem staje się agresywna nie może usprawiedliwiać przestępnego zachowania oskarżonego A. L.. Wreszcie trafnie podkreśla również Sąd I instancji, że z zeznaniami pokrzywdzonej korespondują także relacje wiarygodnych świadków R. A. oraz M. M., o których mowa będzie jeszcze w dalszej części uzasadnienia, a którzy to świadkowie zeznali, że widzieli u pokrzywdzonej sińce na ciele, a świadek R. A. jeden raz widział nawet, jak oskarżony A. L. rzuca pokrzywdzoną o drzwi, a nadto słyszał awantury dochodzące zza ściany. W świetle zatem powyższego trafnie Sąd Rejonowy uznał zeznania pokrzywdzonej K. L. za prawdziwe. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.628-630), uznając zgłoszone w tym względzie argumenty za nieprzekonywujące.

Wbrew twierdzeniom skarżących prawidłowa jest także ocena zeznań świadka R. A.. W konsekwencji, jak wspomniano wyżej, właściwie Sąd Rejonowy dał wiarę relacji tegoż świadka. Słusznie bowiem podnosi Sąd I instancji, że jakkolwiek R. A. tylko raz był bezpośrednim świadkiem zachowania oskarżonego w stosunku do jego matki, to jednakże był on nadto świadkiem „ze słuchu”, jak i z „efektów” postępowania A. L.. Rozważania Sądu Rejonowego również i tym względzie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.631). W tej więc sytuacji nie można zgodzić się z twierdzeniem, że R. A. był jedynie świadkiem pośrednim, skoro raz widział jak oskarżony rzucał pokrzywdzoną o drzwi. Nadto zaznaczyć trzeba, że zeznania R. A. podobnie, jak i relacje innych osób oceniać należy nie tylko jako pojedynczy dowód, ale także z uwzględnieniem innych dowodów zgromadzonych w sprawie. Skoro zatem jego relacja koresponduje z zeznaniami pokrzywdzonej oraz świadka M. M., to nie sposób odmówić jej wiarygodności. Innymi słowy, w sytuacji w której świadek zeznał, że widział u pokrzywdzonej sińce na ciele, co potwierdza również świadek M. M., a nadto widział jak oskarżony rzucił K. L. o drzwi, zaś pokrzywdzona L. podała, że syn ją bije, to nie sposób w żadnym zakresie uznać, że jego relacja nie polega na prawdzie. Tym samym i w tym względzie argumenty obu skarżących uznać trzeba za nieprzekonywujące.

Właściwa jest także ocena zeznań świadka M. M., która potwierdziła fakt, że widziała u pokrzywdzonej uszkodzenia ciała w postaci sińców na rękach, jak również podała, że pokrzywdzona skarżyła się, że syn ją wyzywa, bije oraz, że boi się zawiadomić policję, bo jej grozi. Skoro zatem zeznania tegoż świadka były spójne z relacją pokrzywdzonej K.

L. oraz korespondują z zeznaniami R. A., to brak było podstaw do ich zakwestionowania. Nadto trafnie podnosi Sąd Rejonowy, że odnośnie zdarzenia z dnia 21 grudnia 2013 roku pokrzywdzona M. M. przedstawiła wierną i spójną relację, która znalazła odzwierciedlenie

w zeznaniach pielęgniarek A. P., D. L., jak i towarzyszącej oskarżonemu G. G.. W tej więc sytuacji brak podstaw do kwestionowania również i tej części relacji. Podnieść nadto należy, że nieprawdziwe jest twierdzenie zawarte w apelacji oskarżonego, jakoby świadek M. M. na rozprawie oświadczyła, że wcześniejsze jej zeznania są nieprawdziwe, gdyż o złożenie zeznań takiej treści prosiła ją K. L.. Brak bowiem w relacji tegoż świadka takiego stanowiska. Nie ma przy tym znaczenia, że treść relacji M. M. złożonej po śmierci pokrzywdzonej nie jest tak wyczerpująca jak wcześniejsze zeznania tegoż świadka. Wymowa bowiem również tych zeznań jest jednoznaczna i nie pozostawia żadnych wątpliwości. Rozważania Sądu Rejonowego również i w tej kwestii Sąd Okręgowy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.632-633), uznając tym samym argumenty oskarżonego, jak i jego obrońcy za nieprzekonujące.

Prawidłowa jest także ocena zeznań świadków J. G. oraz J. J.. Słusznie podnosi bowiem Sąd I instancji, że obie wymienione nie utrzymywały żadnych bliższych kontaktów ani z K. L., ani z oskarżonym A. L., nie odwiedzały ich w domu, nie były świadkami żadnych awantur, zaś swoje oceny wypowiedziały w oparciu o obserwacje, od których minęło już wiele lat. W tej więc sytuacji prawidłowo Sąd Rejonowy uznał te zeznania za nieprawdziwe. Rozważania Sądu Rejonowego także i w tym względzie Sąd Okręgowy podziela jako trafne i przekonujące (k. 630). Podkreślić należy, że wbrew temu, co podnosi obrońca oskarżonego, zarówno R. A., jak i M. M. były w zdecydowanie bliższych kontaktach niż świadkowie J. J. i J. G., skoro R. A. był sąsiadem pokrzywdzonej, zaś świadek M. M. była jej przyjaciółką.

W świetle zatem powyższego właściwie, wbrew temu, co podnoszą skarżący Sąd Rejonowy uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego A. L.. Skoro bowiem były one sprzeczne z wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonej oraz świadków M. M. oraz R. A., o czym mowa była wyżej, to nie sposób było uznać je za wiarygodne.

Pozostałe dowody nie były kwestionowane przez autorów apelacji. Zatem tym bardziej Sąd Okręgowy podziela rozważania Sądu I instancji również i tych kwestiach jako trafne i przekonujące (k.630,633).

Także wskazywane przez obu skarżących naruszenie art. 5 § 2 kpk uznać należy za nieuzasadnione. Prawidłowo bowiem oceniony przez Sąd I instancji materiał dowodowy, o czym mowa była wyżej, pozwala na jednoznaczne ustalenie przebiegu zdarzeń, będących przedmiotem zarzutów, nie pozostawiając przy tym miejsca na jakiegokolwiek wątpliwości. Pamiętać przy tym należy, że „dla zasadności zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów.

O naruszeniu tego przepisu można więc mówić wówczas, gdy Sąd i tylko Sąd, jako organ orzekający ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść skazanego”. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2014r. w sprawie IIKK 131/14).

Chybiony jest również zarzut obrazy art. 4 i art. 410 kpk zwłaszcza, że skarżący w istocie nie podaje na czym naruszenie tego przepisu miałyby polegać

Niezasadny jest także podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut naruszenia art. 424 kpk. Wbrew bowiem, temu co podnosi skarżący w swojej apelacji Sąd I instancji

w sposób wyczerpujący i przekonujący podał, dlaczego jednym dowodom dał wiarę, a innym nie, a nadto wyjaśnił podstawę prawną wyroku oraz odniósł się do okoliczności mających znaczenie dla wymiaru kary, skarżący zaś nie przytacza w istocie żadnych konkretnych argumentów, które miałyby uzasadnić powyższy zarzut.

W konsekwencji zatem także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest chybiony.

Z prawidłowo bowiem ocenionego materiału dowodowego jasno wynika, że oskarżony popełnił przypisane mu czyny. Jak wskazano bowiem wyżej, zeznania pokrzywdzonej K. L. oraz świadków M. M. i R. A. jednoznacznie na to wskazują.

Sąd Okręgowy wyeliminował z podstawy skazania za występki przypisany oskarżonemu A. L. w pkt II art. 12 kk, albowiem ujęcie wymienionego przepisu w kwalifikacji prawnej czynu z art. 207 § 1 kk przeczy istocie tego przestępstwa. W pozostałym zakresie przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna jest prawidłowa i Sąd odwoławczy podziela rozważania tegoż Sądu również i w tym względzie (k.634- 641).

Także wymiar orzeczonych oskarżonemu A. L. kar jednostkowych oraz kary łącznej jest właściwy. Sąd Okręgowy podziela rozważania Sądu Rejonowego także i w powyższym zakresie (k.635-643).

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Okręgowy zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 listopada 2014 roku do dnia 12 lutego 2015 roku, albowiem jak wynika z informacji (...) 24 listopada 2014 roku została wprowadzona do wykonania oskarżonemu A. L. kolejna kara (k.695).

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd odwoławczy działając w oparciu o art. 437 § 1 kpk orzekł, jak w wyroku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze i § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Nadto w oparciu o 624 §1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego A. L. od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, uznając, że z uwagi na fakt, iż oskarżony w bliskiej perspektywie odbywać będzie karę pozbawienia wolności, ich uiszczenie będzie dla niego nadmiernie uciążliwe.

Z tych względów orzeczono, jak wyżej.

SSO Ewa Opozda – Kałka SSO Krzysztof Sajtyna SSO Anna Szeliga